

30.1.2015

MEDDELANDE TILL LEDAMÖTERNA

Ärende: Framställning nr 0762/2011, ingiven av André Goretti, fransk medborgare, för Fédération Autonome des Sapeurs-pompiers professionnels et des personnels administratifs, techniques et spécialisés, om en påstådd överträdelse av direktiv 2003/88/EG om arbetstidens förläggning i vissa avseenden

1. Sammanfattning av framställningen

Framställaren hävdar att Frankrike bryter mot Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/88/EG av den 4 november 2003 om arbetstidens förläggning i vissa avseenden. Enligt framställaren tillämpas en differentierad beräkning av arbetstimmar för medlemmar i den offentliga brand- och räddningstjänsten beroende på intensiteten i arbetet, enligt ett nationellt system. Detta system, som omfattar en likvärdighetsprincip, infördes genom nationell lagstiftning om yrkesbrandmäns arbetstid. I stället för att arbeta 1 670 villkorade timmar per år arbetar de flesta medlemmar i den offentliga brand- och räddningstjänsten mellan 2 160 och 2 400 timmar per år, vilket är olagligt enligt det berörda direktivet.

2. Tillåtlighet

Framställningen förklarades tillåtlig den 15 november 2011. Kommissionen har uppmanats att lämna upplysningar (artikel 216.6 i arbetsordningen).

3. Kommissionens svar, mottaget den 24 oktober 2012

Framställaren hävdar att de franska lagar som styr arbetstiden för professionella brandmän (*les sapeurs-pompiers professionnels*) inte är förenliga med kraven i arbetstidsdirektivet (direktiv 2003/88/EG). Enligt de rättsliga bestämmelser som anges i framställningen får brandmännens arbetstid organiseras i 24-timmars skift med jour (*gardes*) då brandmännen

måste vara fysiskt närvarande på arbetsplatsen och redo att tjänstgöra vid behov. I praktiken kan en professionell brandman tjänstgöra under ett visst antal sådana skift, vilket leder till sammanlagt 2 160–2 400 arbetstimmar per år.

I artikel 6 i direktivet om arbetstid föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna ska, med beaktande av behovet av att skydda arbetstagares säkerhet och hälsa, vidta de åtgärder som behövs för att se till att

b) den genomsnittliga arbetstiden under varje sjudagarsperiod inklusive övertid inte överstiger 48 timmar.”¹

Alla perioder under vilka arbetstagaren måste stanna kvar på arbetsplatsen och vara tillgänglig för att tillhandahålla tjänster till arbetsgivaren måste fullt ut räknas som arbetstid i den mening som avses i artikel 6 i direktivet.²

Enligt artikel 16 ska den minsta årliga semestern på fyra veckor enligt artikel 7 i direktivet inte räknas med eller vara neutral vid beräkningen av 48-timmarsgränsen.

Med hänsyn till artikel 16 skulle gränsen på 48 timmar per vecka i genomsnitt motsvara 2 304 timmar per år. Att arbeta upp till 2 400 timmar per år överskrider alltså tydligt direktivets gräns på ett genomsnitt på 48 timmar per vecka.

Vidare föreskrivs i direktivet att genomsnittet för veckoarbetstiden inte får beräknas för en period på mer än fyra månader (eller, genom undantag för viss verksamhet, däribland den som berör brandmän, sex månader). Det är inte tillåtet att beräkna genomsnittet över en längre period på ett år, såvida inte detta fastställts i avtal mellan arbetsmarknadens parter.³

De nationella lagar som anges i framställningen förefaller därför inte vara förenliga med direktivet, enligt de uppgifter som kommissionen för närvarande har tillgång till.

Slutsats

Kommissionen är medveten om de förhållanden som tas upp i förordningen när det gäller förenligheten i fransk lag och praxis och har redan registrerat ett klagomål om detta.

Kommissionen förbehåller sig rätten att fatta de beslut som den finner lämpliga för att se till att EU-lagstiftningen tillämpas, mot bakgrund av sin granskning av klagomål.

Kommissionens tjänsteavdelningar kommer att hålla parlamentet informerat om beslut som fattas och som är relevanta för den här framställningen.

---

¹ I framställningen hänvisas också till arbetstidsgränsen på 35 timmar per vecka, men den gränsen fastställs inte i direktivet, där det enbart föreskrivs minimiregler på EU-nivå (medlemsstaterna får tillämpa eller bibehålla mer fördelaktiga bestämmelser).

² Domstolens dom av den 3 oktober 2000 i mål C-303/98, Sindicato de Médicos de Asistencia Pública (Simap) mot Conselleria de Sanidad y Consumo de la Generalidad Valenciana, REG 2000 07963, domstolens dom av den 9 september 2003. i mål C-151/02, Landeshauptstadt Kiel mot Norbert Jaeger, REG 2003 I-08389, domstolens dom av den 1 december 2005 i mål C-14/04, Abdelkader Dellas m.fl. mot Premier ministre och Ministre des Affaires sociales, du Travail et de la Solidarité, REG 2005 I-10253.

³ Direktiv 2003/88/EG, artiklarna 16 b, 17.3 och 19.

4. Kommissionens kompletterande svar (REV), mottaget den 31 januari 2014

I sitt tidigare meddelande upplyste kommissionen parlamentet om att den på grundval av den information kommissionen har tillgång till ansåg att den nationella lagstiftning som nämndes i framställningen inte förefaller vara förenlig med arbetstidsdirektivet.

År 2012 uppmanade kommissionen de franska myndigheterna att lägga fram sina synpunkter angående de fall av bristande efterlevnad som konstaterats. De franska myndigheterna informerade i december 2012 kommissionen om sin avsikt att ändra den tillämpliga lagstiftningen (*dekret 2001-1382* av den 31 december 2001) för att göra den förenlig med EU-lagstiftningen. Enligt den information som kommissionen har fått pågår denna process just nu. Kommissionen kommer att besluta om nästa steg i förfarandet utifrån den analys som tjänsteavdelningarna gör av dessa bestämmelser när de har offentliggjorts. Kommissionens tjänsteavdelningar kommer att hålla parlamentet informerat om beslut som fattas och som är relevanta för den här framställningen.

5. Kommissionens andra kompletterande svar (REV II), mottaget den 30 januari 2015

I sitt tidigare meddelande om denna framställning upplyste kommissionen parlamentet om att den på grundval av den information kommissionen har tillgång till ansåg att den nationella lagstiftning som framställaren hänvisade till inte förefaller vara förenlig med arbetstidsdirektivet.

År 2012 uppmanade kommissionen de franska myndigheterna att lägga fram sina synpunkter angående de fall av bristande efterlevnad som konstaterats. De franska myndigheterna informerade i december 2012 kommissionen om sin avsikt att ändra den tillämpliga lagstiftningen (*dekret 2001-1382* av den 31 december 2001) för att göra den förenlig med EU-lagstiftningen.

Det ändringsdekret som Frankrike informerade om antogs den 18 december 2013 och offentliggjordes i den officiella tidningen den 20 december 2013. Fallen av bristande efterlevnad har därmed åtgärdats, av följande skäl:

- Referensperioden för beräkning av den genomsnittliga arbetstiden per vecka har fastställts till sex månader i stället för tolv månader, och genom det tak som fastställts i det nya direktivet har arbetstidsgränsen fastställts till ett genomsnitt på 47 timmar per vecka (i stället för det tidigare genomsnittet på 52/54 timmar). Dessa ändringar trädde i kraft den 1 januari 2014.
- Möjligheten att öka arbetstiden för brandmän som får utnyttja boende (och att eventuellt överskrida gränsen på 48 timmar i genomsnitt per vecka) har avskaffats – och deras arbetsvillkor har anpassats efter dem som gäller för brandmän som inte får utnyttja boende. Denna ändring kommer att träda i kraft den 1 juli 2016 för att ge tid för en omfattande omorganisation som kommer att krävas för tillämpningen.

Därför beslutade kommissionen den 20 februari 2014 att avsluta det motsvarande överträdelseförfarandet.